ه کله

خو راپیښه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

ب په مخ ترتیب کوونکې : سمسور حبیبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښېږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې دیوال وي. زه زموږ د بهیرونو او زموږ د بنډارونو بازمحمد عابد یادوم. څو ځلې مې ورته ویلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه دربانديٍ دریدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بیا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپینو کوترو په وینو یې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې " چا " ایښی دی.موږ نه پوهېږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز یې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بیا یې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو یې د خپل خیال منګولې سرې کړي دي. د عابد یا په بل عبارت زموږ د بنډارونو او بهیرونو د باز دا ظلم دومره نازنین دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږېږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسیزې غمیزې نه یې ډېر دردونه اخیستي او د ژوند شېبې یې پرې شاعرانه کړي دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز یو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځیرونو لاندې شهید شوی دی او د بل ورور یوه پښه یې د روسانو په ماین غوځه شوې ده. دا غمیزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزلیزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پېښې د تنکي زلمیتوب په تنکیو شیبو کې لیدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو یې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کیږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندریز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه یې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندریز بارونه ولوېږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپین سړی نه دی، بس یو موټی لونګ دی چې د غزل د سړنۍ بالغې پر سینه له زنګیدو سره جوړېږي. سترګې یې د باز غوندې ښکلي دي. کله کله یې سترګې سرې سرې ردې هم پیدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

ستــــــرګې دې سرې ردې ردې دي
ردې ردې د ښامارانو سترګې وينه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په ليدو به ځينې خلک بوږنيږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "مارې" د ښايست يادونه کوي. باز وايي چې دمار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وايي چې د مار ميناتوري شوې څرمن کې چې خدای کوم ښايست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښايستونو کې هم نه شته.

هـــــوده د ميــــــنې پــــــر اثر نه کوي
د سينې دښته کې مــــې مــــاره ګرځي
لړمې د مينې پــــه هـــــوده کې واخله
روح مې په بين دې لــکه مـــــاره تړم
د روح سرود مې ورتـــــه بــــين غږوي
د سينې دښتې تــه مې مـــــاره راځي
د روح بين غږومه چيــــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. " له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې يې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کښلی. په ځوانۍ کې يې د هغو سترګو انځور کښلی چې د ژوند په هينداره کې يې د نظر له لاسه د ارمان تصوير ښوييږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پريږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکش ښامار ته د غزل شپيلۍ وغږوي او د ښايست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خيال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
موږ څه کم دوی لسيزې غميزې او تراژيدۍ، ځپلي خلک يو خو د غره غوندې د روند انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارسولی دی.
ستا د راتلو په انتظار انتظار
دا سې ولاړ يم لکه غروي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې يم
د يتيمانو خو اختروي غلي

لکه مخکې چې مو وويل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له يوې ورځې نه بلې ته پسې غزليز کيږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بنډارونو او افغان ادبي بهير غونډې پيل شوې د باز غزل د ځپو د ښايستونو ګلکځونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورين او غزليز پسرلي ” استاد محمد صديق پسرلي “ د هنر تر سيوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښايست وسله نه ږدي.

سيوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د وږمو د بهير غړی يم

د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.

په رخسار يې لکه پرخه نه ځايږم
دا رنګينه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د یوې شاعرۍ او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شین کیدو او غوړیدو هیله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ یې په غوړیدو دي، خو ویریږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځـــوه د غــورځیدو نه یم
و مې کـــــره شین بـــه شمه زړی یم
مینه غواړم، زړه غواړم له ښکلیو نه
سوال یمه لا هغسې نیـــــــمګړی یم

د باز په شخصیت کې مینه، ښکلا پرستي، عاطفه او صمیمیت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړیږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځینې پیښې لري چې موږ په بار بار اوریدلي دي او بیا یې هم په اوریدو نه مړیږو. د ماشومتوب یوه عاطفي کیسه یې ددې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصیت او د ده په اوسنیو او راتلونکو شعرونو کې به یې عاطفي اغیز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډي پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته یې د دې له پاره ښیښنه یي تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې یې تار پرې نه شي. ګوډي پران یې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وږي شاهین په شان حملې کولې، په چل چل یې ښیښنه یي تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښیښنه یي تار یې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د یوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپریوته او د باز په پښو کې ولویده. بازد توتکیو په باب ډېرې کیسې اوریدلې وې، چې دا فقیره مرغۍ ده . د دې مرګ لویه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښیښنه یي تار غوټه یې له لاسه ولویده او ګوډي پران لکه د وزر ماتي مرغه ورو ورو رالویده او اخر په یوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنیو لاسونو کې راواخیسته. نور ملګري ماشومان یې هم دهغې په ویر کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګینې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټي قبر یې ورته جوړ کړ او ماښام کې یې حلوا پسې وایسته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او داسې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې رواني دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژیدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قیامت کوي چې دا عاطفې، مینې او تراژیدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کلیو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې لیږدي، نوکله چې د بانډو میلې ته نیژدې شي، پیغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسیو په څیر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې میلې ته ځانونه ورسوي. د بانډو جونګړې او څیرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چینو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خیال پیغلوټې نجونې یې په غزلیزو ګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او میله کې ورته دمه ځای وګوري.

د شیبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز باید د ښایست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې باید د هغې شوبلې د زنځیرونو انځور وي چې زموږ شیبې او آرمانونه یې شهیدان کړي دي.

د شهـــــید و ګلغـــــوټیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعریت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځایه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه لیرې پیچلتیا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پیچومی نه لري چې د لوستونکو او اوریدونکو د ذوق پښې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې یې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې یې هم ډېر ځله له پنځو بیتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت یې د هغه نه ستړې کیدونکې مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او یا کله کله د باز د غوټې په څیر تیز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په یوه غوټه ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غمیو په څیر تراشلي او ځلیدونکي مسرې ډېرې پیدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې یې ښکلې او د لوړ شعریت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعریت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپریوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ويل شوي شعرونه موږ ته تل په ويره ويره اوروي. غزلونه يې ډېر ځله زموږ د ځوانو شاعرانو، ليکوالو او کره کتونکو ملګرو هر يو نورالحبيب نثار، مصطفی سالک او حنيف خليل د ډېرغوځ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تيشو له تيرو څوکو تيريږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کيږي. د باز غزل زموږ د بهيرونو او بنداړونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله يې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.
د باز په غزلونو کې يو بل ټکي ته هم اشاره بايد وشي چې هغه د سندريز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسيقۍ کې يو په دوه کيدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ويلې
راځه کينه د مه شه زوروره چــــــيرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تـــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پيغمبره چيرتـــــه ځې؟

د باز له شعر نه زيات شعريت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کيلي نه و خلاص کړی چې صوفيانه او رندانه شعرونه به يې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به يې ډيوې بلولې، اوږدې شپې به يې په الله هو رونولې او د خپل پير په صوفيانه کړۍ کې له ټولو مريدانو کشر مريد و. په غزليز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځينې شوزنده او له درده ډک شعرونه به يې د سپيدې، خپلواکۍ او ځينو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح يې سندريزه زلزله وروسته. د استاد پسرلي د زرکې ترانو يې روح د سترې زرکې په څير د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ويرنې شهکار شعر په وار وار وژړاوه.
"ميلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شميرلی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ويرنې دې نيم بيتي د ده د ياد او احساس پر دښته د وطن يو نيم ميلون شهيدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهيد ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به يې د اوښکو مهر ولګيده او د يوې سلګۍ سره به ترينه ټول لکه په غشو لګيدلي کبلي وتښتيدل. "بس د لمدو ختو لړې اوبه دارو وي"

د شعر د ښاپيرۍ د جادو د شين ښکي طوطي له منښوکې يې کيلي راواخيسته او د خپل زړه کولپ يې پرې خلاص کړ. د نقشبنديه پير په ځای يې د شعر له پيره نه لاس نيوی وکړ:

تعبير يې د سندرو د مغان له پيره غواړم

بيګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

د خانقاه پر ځای يې په خپل زړه کې د شعر ډيوې ولګولې:

دا چې زه يې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟

ابدي فراق يې راکړ، د يو شپې وصال د چا و؟

زما ختې تمنا د ميخانې د جام لرله

خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د خستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګرانه

د عابد خودي په تن وه، وايه نور مجال د چا و؟

د باز په غزليزه شاعرۍ باندې "د نکريزو پاڼه" نوم اينښودل شوی دی. د نکريزو پاڼه په خپل ظاهري شين والي کې د ښايست باطني سره هم لري. د نکريزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجيبې ښکلاوې وريادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او يا پر نکريزو ټکور شوي لاسونه. د نکريزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکريزو پاڼه پاڼه په درغنې ميده کاندي. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکريزو د پاڼو په څير د حالاتو او کيفياتو په درغنې ميده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنیاد خښتـه د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزلیزه او ښکلې مانۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژیړي ګلونه
کاروان، پېښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر يې زيات شو چې ستي شو په شـــــر منګی
ځکه يې پيغلې جينکۍ اوس وړي پـه سر منګی

له پښو نه سره پورې واخـــلي خوشبويي د جونو
کلاله ځـــــــرنګ دې جـــوړ کړی په هنر منګی

غوږ يې د زړه درزا ته ايښی وي په ترخ کې د يار
له پټو زړونو باخبر وي بـــــــې خـــــبر منګی

په ډکيدو کې چې ځټ ځټ په خـندا و خنديږي
مظاهره کړي د وصـــــال پـــــه مازيګر منګی

مور ته به څه بهانه کـوې تــــــه لا وړه يې ګلې
چې د اشنا سره دې مـــات کـړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې ختې نه دې جــــوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مينې په لمســــون د ليونو پسې ځي
تږی نظر مې ستا د چم کــــږو کوڅـــو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لـــوګی يم
دا خلک نه پوهيږي هسې سپـــيلنــــو پـــسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصــــال و فـراق نه پوهيږم
ګله چې پرخه ستــــا لـــه مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسيم په غـــــوږ کې وی چې پرې غزل وليکه
د يار خـــوشبـــو دې راسره غږد پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅيږي
يوسف د مصر د يعــقـــوب د اخيستو پسې ځي

دا قـــافله د ژوند عابـــد ه مخ په وړاندې درومي
ځـــــومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له لیمو نه مې نـظر پــریــوزي
د ښکلو قدر مې پـــه سر پریوزي

ارمان مې داسې نیمه خوا پاتې شي
لکه چې بې دیــدنـــه لمر پریوزي
ستا د وصال د یــوې شېبې په بدل
داغ مې د هجر پــه ځیګر پریوزي
د انتظار په للــمــو للــمو دښتو
تور مې اوبه شي له بصــر پریوزي
ته چې د کاڼي زړه سیـــنه کې لرې
زمـــــا د آه بـــــه څه اثر پریوزي
اوس په هجران کې د وصال یادونه
لــــــکه مرهم چې په پرهر پریوزي
هســـې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چـــې ستوری د سحر پریوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صــــنم ورانیــــږي
جوړ سلسله د هـــــر ستم ورانیــــږي

په دغه بر کلي کې ځنـــــګه شور دی
ملګرو بیا د چــــاڅـــــرم ورانیږي

خدای خبر بیا دې پـــه زړه څه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مـــې قدم ورانیږي

عابده دا ســـــې ښــــاریه کې اوسې
وران خو لا څه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غيرت او ننګ جــذبه لا د پښتون شته
څو يې تن کې لا يــوه قطره د خـــون شته

که ماضي په زنده ګۍ چرې ســرې کــړي
اميدونه مستقبل ته د ژونـــدون شـــته

د ظلمت تياري که شته دی لا خــو شپه ده
پسې وار هم د روښـــانـه سباوون شته

که فلک رابـــانـدې خپلې چارې وکړې
راتـــه زيـری د زمـــا د اوښـــتون شته

که د وخت څپيړو مــــوږ ســره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پـيوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عـــابـــد سره د يون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فاصلو لړۍ د مینې له نظر تیرېږي
احساس مې وبوږني سلګۍ شي له بصر تیرېږي

د لاشعور نه یې شعور ته کډه کړې ده نن
جانان زما د سینې دښت کې په سفر تیرېږي

تکل مې کړی دی چې لارې د ګودر ښکلووم
ډېرې پېغلوټې په دې لار هر مازیګر تیرېږي

د زړه جونګړه ورانوي په یو نظر د جمال
زما قاتل زما په سیمه بې خطر تیرېږي

د سباوون زیري د لمر بانه موسکي موسکي کړي
د سپیدې ځرک چې د افق په سم او غر تیرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه يې سره لمبه کړم، آتشي جـــمـــــال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يوې شپې وصـــــــال د چـاو؟

زنــګيدمه، تــاويــدمه د پريــشانه زلــفو تال کــې
اوس چې خاورو کې لغړيږم، ها رنګينه خيال د چاو؟

زمــــا ختــــې تــمـــنا د ميکــــدې د جـام لرله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګـــرانه
د عابد خودي په تن وه وايه نور مـــجـــال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څـــوکـــو وزانـــــګي
اوښکې مې ډیوې شي د ښو په څوکو وزانـــــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمـــانــــونـــو وړم
یار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانــــــګي

ډک د تخیـــــل د رنګینــــیو فـطــرتــي غـــزل
پریږده چې جانان ته د بـــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګـــــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کــــوره ونــــه رســـي
د یار ښکلا دې د کمال تــــر کـــــوره ونه رسي

چې پرې زما د امیدونو ستوري ونه بــــریــښي
د رخسار خط دې د هلال تر کــــوره ونـــه رسي

چې بورېنیدلي احساسات مې نیمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جـــلال تــــر کـــوره ونه رسي

چې دې منګی ما سره لوبو کې مـات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کــــوره ونه رسي

ملګرو بڼ کې به ګـلـــونــــه د غــــزل وکري
د عابد خیال که د زوال تـــر کــــوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبیعت یې بـــــورېناوه
ارمان چې زما سترګو د لیدو تـــــوان نــــه لاره

جذبه د مینوشۍ لا خوره نــــه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې څاره

ستا غم ته یې د زړه کور کې ځای ورکړلو دلــبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت یې پـــالـــه

((هر څو که د هجران ځینې وصال زرغونه کیږي
دهقان د ازل کاش چې د غـــــه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد یې روان کړی دی تــوبــې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونـــمــانځــه

* د حافظ شیرازي د یوه بیت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نـا وې لاسونه)) *
بیا ساقي ورته تیار کړل د کـــوثـــرو ډک جامونه

طلایي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبیعت دی بوربنیدلی د مستۍ وایــــي رازونـــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفـر منــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کــــړي اوازونه

تخیل چې افاقي شي انسان ووځي لــه هستۍ نه
د نیستۍ هسې مقام کې یې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائیناتو مهربان دومره عـــابـــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغـــونـه

* پورتنی نیم بیتی د حمزه بابا(رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غاړه غړې
لکه وي چې ټول جهان غاړه غړې

احساسات مې په حالاتو ژړا کاندي
اوښکې، وينې او چشمان غاړه غړې

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تيرېږي
زما ژوند او ستا هجران غاړه غړې

هغه هم راته يادېږي د زړه سره
چې به سيل ته وو روان غاړه غړې

دې ته هم مې د اميد سترګې په لار دي
بيا عابد شي او جانان غاړه غړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خــــــور شي
لکه یلدا کې چې سحر خــــور شي

چې په ښکلو کو مې نظر خـــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لـــــیــــدلی
خیر یادوو خو راته شر خــــور شي

باګرامه* ستا په سندریــزه سیمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

دیدار دې هسې پر عابد ولـــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پېښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څڅوب د ميني مې هر دم د زړه لــــه بـــــام پريوځي
لکه چې څاڅکی څاڅکی مې له سوري جام پريوځي

د محبت د ازموينې دې دســــــتور تـــــه ګــــوره
چې درنې هيلې مې ستا پښو ته له ناکام پـــريــوځي

تياري خو ښې دي د رڼا ترينه اميد کيدای شــــــي
پر سپين رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پريـــوځي

داسې محفل کې به مينا په ګډيدو نه راځـــــــي؟!
چې د ساقي د سترګو ست په خاص و عام پريوځي

تقسيم د ميوو د ی چې کيږي د آدم پـــــــه بچـــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پـــــريــوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړی ستړی ريز مريز يم، د ژوندون په ګرانه لاره
لکه غږ وي چا ته شوی، د جنون په ګرانه لاره

د وجود په ملکيت مې، د خونريز لښکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هيلي سرابي دي
د ناياب سفر په لوري، د ګردون په ګرانه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بې سالاره
يو جرس د نهيلو شي، تل د يون په ګرانه لاره

يو اقرار دی بس عابد ، چې پښتو سره مو کړی
که مشکل وي هم يې پالو ، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پــــسرلـــــیه لـر او بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ پـــه غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تـارونـــــو التـــفـــات د مینې
ټوله فضا شي سندریـــــزه د نظر پـــــه سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بـله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اســــــرې ملـــګرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیـــــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غيږ کې پروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مينې ته اشـــنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانيستې نه وې
لا مـــې کتـــلې درتـــه نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لوېه لاره کـــې ستـــا لار څارله
د ژوند بيړۍ دې راته کړه سمـــنـــدر دې راکړ

د زړه پر باغ مې ميلمنه شوې د جـــمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثـــمـــر دې راکړ

لا د الستـه په سجدو وه د نور کـــعبـــې تـــه
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکـــــړ

د تخيل په رنګينو کې مې غـــزل غـــزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هـــنر دې راکـــړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګي ستا له نظره لـــــوګــــی
لکه چې پرخه شي لـــــه لمــــره لوګی

نن خو دا تنده مــــاتـــــومه ســــاقي
توبه مې شه ستا له ســـاغــــــره لوګی

د جانان غم په ښــــادۍ نــه ورکـــــوم
دې عاشورا نه شه اخـــــــتره لـــــوګی

د کوم شپونکي کوډلې اور اخیستی؟
هلته چې وخـــــتو لــــــه غــــره لوګی

په کې حمزه غوندې هستي اوسیــده
عابده څان کړه له خیــــــبره لـــوګـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آیینه کې خــــپل تصویر وګورم
احساس مې وبوږني پر ذهن مې رڼـــا خـــوره شي

ذرې ذرې پـــلـــو شـــــې مستې مستې وځلیږي
چې د سحر په افق سترګه د سبـــا خـــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندریــــــزه ښــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په یو نظر کتو یې هسې بې هوشي خــــوره کــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسی خـــوره شـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې لیمو کې نظر غــلی ښکاري
ما ته زما د مینې خــــلی ښـــــکاري

قدم قدم یې ښکلو مــــــه خـــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئــــین یـــم
ساده چې وګوري لا ښکلی ښکاري

یوه شیبه چې په کې نه وي جـــانـــان
خاورې ایرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکـاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـد کوي
تنده خمار خـــوند کـــــوي

مینه کې رقـــیـــب منـــــم
گل سره خار خـــونـد کوي

تل په اضطراب کـــــې وي
زړه ناکرار خـــونـد کوي

وي چې منصـــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التــفـــــات نه زار
گوره نگار خـــونـد کوي

تا وي ژوند به وبـــایـــلې
ما وي قیمار خوند کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخيل چې مې انـځور نــــه شــي
ها دې زما د سترګو تــــور نــــه شي

چې تقدس په ليمو پــــــور نــه شي
مئينه مينه خو پــــه زور نــــه شــي

چې مې مزل ستا تر منـــزلــــه رسي
زما قدم دې په بل لـــــور نــه شــي

د زړه پر وران کابل مې څه له راځــې
په کنډوالو کې آرام نور نــــه شــي

چيرته چې زړونو کې الفت او سيبږي
هلته کې ژوند په شر و شور نــه شي

عابده څه چې ترينه کــډه وکـــــړو
په دې وطن کې کلی کور نــــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمـــکه
بانه مې لګي د ځيګر پـــــه ځمـکه

چې مې سبا آرمان په دار ځـــــړوي
هرګز دې رانه شي سحر پـــه ځمـکه

اوښکو ثمر به ترينه ثـــه واخــلمه
تاسې خو کړی د غـــم کـر په ځمکه

روح به مې خاورې سره ميـــنه لـري
چې راته خوب راځې اکثـــر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لـــمر په ځمکه

هغه چې تل يـــې تخـــيل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه

* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې داسې په ځیګر وي غلی
لکه لیمو کې چې نظر وي غلی

ستا د راتلو په انتظار انتظار
داسې ولاړ یم لکه غر وي غلی

خود به منګی دا ستا په سر ماتوي
چې لیونی دې په ګورد وي غلی

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د یتیمانو خو اختر وي غلی

زما په غم داسې جانان وي غلی
لکه د بر په غم چې لر وي غلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصویر مې له نظر نــــه ځي
جانانه ستا یاد مې د ځړیکو له پرهره نــه ځـــي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم لیـــکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځیګره نــــه ځي

د ګل په غیږه کې او سیږي خو آرام نــــه لـــري
د پرخې مینه ازلي ده چې لــــه لمره نــــــه ځي

موږه د خپل آرمان په ځلي بـــانـــدي د پر وژړل
خو دا ناسازي لا د وخـــت لـــه ستمګره نه ځي

اوس نه بنګړي ماتیږي، نه د پیغلو جونو منګي
اوس هـــغـــه شـــور زموږ د کلي له ګودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نــــظر اخـــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لــمر اخلم

د دیدن خوند په مازیـگر اخـلم
د هجر داغ دې په ځیــګر اخـلم

مست لیونی دې په کوڅه درغلم
ستا د درکاڼي به پـه ســر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـیرینه مینه
په اجاره دې آشــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپــیده دم سر سم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خـالونه
جانانه زه ترینه اثــــر اخــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نـــور وریږي
که تجلی د کـــوه طـور وریـــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستۍ څه په سرور وریږي

د تاک په ونه یې ستا نوم لیکلی
چې د لیمو نه دې انګور وریـــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په ويـــــنو ســره ده
د بې وسۍ نه توري لړې د مــــاښــــام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې څو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له نـــــاکــــام ښکلوم

زما د ځنګ ملګري نور زما وجود نــــه منـي
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکـــــــلوم

زما په برخه آزادي لــــويـــــه ګنــــاه ده منم
لکه د زرکې د ښکاري خور شوی دام ښــکلوم

د پښتونخوا دغرو سرونه مې په وينو سره دي
زه هم قاتل يم او مقـــــتول يـمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دي وليکم غـــزل جـــانـــان
د ښکلا غوټې دې راسپـــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وريځو کې سپوږمـــۍ چې پټېټانی کوي
داسې له مانه پـــټوي مـــخ پـــه وربل جانان

زه به د مينې دې معصوم آرمـان تـــه څه ووايم
چې رانه غواړي په يوه لـحظه څـو ځـــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه يـم
ما مې په زړه داسې کـــرلی لکه ګـل جـــانـــان

د ښکليو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې يې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هينداره مې هغه ماتوي
د ځان تصوير څه په مزه ماتوي

د اسې سپرلي سره يو ځای مه راځه
چې مې د پر عمر توبه ماتوي

د ديدن تندې دومره واخيستمه
چې مې په شين سهار روژه ماتوي

د ښکليو ياد د غلچکيو په څير
په سپينه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو ستړو لارو
په کوم حسين پړاو دمه ماتوي؟

مستان يې څښي د مستۍ زور ښيي
د شيخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تـــلـه وتـــی
بس تغزل مې له غـــزلــــه وتـــی

د ژوند منزل ته بلا لار پــــرتـــه ده
د روح کاروان مې لـــه مـــزله وتی

په کومه لاره بـــه دې لاره څـــارم؟
اوس چې قدم مې ستـــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنـــګیـــنیو پسې
د زړه بـلـــبل مـــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت یې پر آسمان ځلیږي
چې روغ تندی ستـــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نیمګړې شوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې ستړې شوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کینول
پوه شومه بادار چې اوبه دې راته خړې شوې

نشته د پاکۍ یوه ذره ستا په ناپاک وجود
ستا فلیتې چارې اهریمنه پوروړې شوې

موږ د سبا وون زیرې ته ټول وجود غوږونه وو
غیږ کې د سحر مو په نصیب د ماښام لړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ موږ ته راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کـــــــړې پـــــه زور
سترګې مې برندې پاتې شــــــــوې د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لـــــــښته وکـــــــرلــــــه
لاس په دعا لکه دهقان يم د بــــــاران پـــــــه تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لـــــــورې
شيبه شيبه مې انتظار ده د يـــــــــزدان پـــــه تمه

د نهيلو د جرس کړنګ شي د منــــــــــزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لو يه لار کې د ځاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده ګي مې ښکلي د ېره په هنر خوري
لیوني یې د در کـــاڼي زما سر خوري

په رخسار یې لکـــه پـــرخه نه ځاییږم
دا رنګینه حادثه مې لـــکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې ځنګه لیونی شو
د وصال په شپه غمونـه د سحر خوري

ځه وجود مې د وطن غمـــونـــو وخوړ
ځه چې پاتې دی هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــو کې دی

راته کوي چې د مستـــــانـــو کیسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کـــې دی

اوس خو زه هومره بې ادبـــه نـــه یـم
ګله ! پیغور دې لا په سترګو کـــې دی

څنګه به نن د بوسې سوال وکـــړمــه
پروني پور دې لا په سترګو کـــې دی

د دیدن تنده مې نـــن نـــــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنی ماښام یم مازیگر خـــو نه یم
د پیغلو جونو مست گودر خو نه یم

چې بې له تا مې سترگې نه غړیږي
ستا په ککیو کې نظر خو نــــه یم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نــــه یم

بې ارادې مې چې بانه رپـــــیږي
د چا په لاره کې سفر خو نــــه یم

څه له تونکې او تاویزونه کوې
زه د پیریانو څه اثر خو نــــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ويـــــښ شــــه
د مينې خوب شه په نظر کې ويــــښ شــــه

چې د رڼا د قافلې جـــــرس شــــــــي
د سپيده دم په څير سحر کې ويـــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپيلۍ غـــــږوي
دا سې په نيمه شپه په غر کې ويــــښ شه

د ګلرخانو چې نظـــــــــر مــــــاتـوي
د سپيلني په څير شرر کې ويــــښ شه

چې د عمل پـــــــــه ډګــــــر وځليږي
پښتون زلمی شه په سنګر کې ويښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا ياد کې دم په دم ښويږي
پر وچه ځمکه مـــې قـــدم ښويږي

د رقيب نوم مې چې غزل کې راشي
خدايږو له ګوتو مې قلم ښـــويږي

نور به کچکول ورځنې نه جـوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښـــويـــږي

ښايي د درد به حوصله نه لـــري
چې له زخمونو مې مرهم ښويږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تــــــړمـــــه
څومره اسان په هوا لار تــــــړمـــه

لږ مې د مینې په هوده کې واخـــله
روح مې په بین دې لکه مار تـــړمه

نه دې راځې خو د راتلو پــــه تمه
غوټې په زړه د انــتـــــظار تړمه

که مې مراد په زیارتـــو شي پوره
زه به د سمال په هـــــر مینار تړمه

له زخمي اوښکو نه امیل جوړوم
پــه جنتي غــــاړه زنـــار تړمه

عـابـــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پــــه ســر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصویر په هـــــره لاره ګـرځي
پسې زمـــــا د زړه هیــــنداره ګـرځي

شپـــه کې د خیال په تړون ستا په لټون
راسره ستوري تـــر سهار ګـــــرځـــي

هوده د میني پرې اثــــر نـــه کـــوي
د سینې دښتې کې مې ماره ګـرځـــي

څوک به مې ور د زړګي وټـــکـــــوي؟
لکه زما څوک بیقراره ګــــــرځـــي؟

د کوم حسین نوم یې پر ډډ لـــیکلی
کاروان* چې داسې له چناره ګرځي

* زما خوږ ملګری پیرمحمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه سترې ستړی يم
مينې کې دې هسې او بو وړی يم
مه مې غورځوه د غورځيدو نه يم
ومې کره شين به شمه زړی يم
مينه غوارم. زړه غوارم له ښکليو نه
سوال يمه لا هغسې نيمګړی يم
مه ويريږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نه لرم، مار نه يمه، پړی يم
ما باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مې د ژوندون پر اوږو مړی يم
سيوری مې پر سر د پسرلي* ګرځي
شکر د ورمږو د بهير غړی يم

* استاد شاعر محمد صديق پسرلی او افغان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تــــــوده ځمکه
غم مې وکرلو پــــــه ښــوره ځــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګــــــي مــــه ږده
یبلې پښې څوک کله ږدي په سره ځمکه

پریږده چې دا وچې شونډې کیـــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده ځمـــــــکه

څنګه به یې کړ ښیرازه کـــــیږي نه !
موږه اوبه کړې په خــولـه ځـــــمکه

تا ته به خوږه نشه د میـــــنې شــــم
بنګ یمه پخیږیم په ترخه ځــــمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وایسته سحر ویـــــــریـــــږم
چې له مغرب راخیژي لمر ویــــریـــږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګــــــورې
له شوخو سترګو نه اکثر ویـــریـــږم

پام چې د نه راتلو یې و نه وایـــــې !
ربیاره زه له دې خبر ویــــــریــــــږم

لکه شبنم د ګل په پـــانـــه پـــانـه
زه د تودو خې له اثـــــر ویـــریـــږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چیړئ
چیرته ناسور نه شي پرهر ویریـــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا نه ګرانه ډېره ګرانــــــه زنـده ګـــي ده
په مینه مینه وګوره جانانه زنــــــده ګـــــي ده

چې تا مینه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنــــده ګـــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جـــانــــانـه راوریـــږه
په دښته د ګلونو له بارانـــــــه زنــــده ګي ده

حسین پړاو دې مخکې دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د یار په کلي شه کاروان زنـــده ګـــي ده

لمر غیرږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نخـــیرږي
سحر په مستۍ راغی څه رونبانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نـــاخي
که د آسمان په لمن ستوري نـــاخي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نــاخي
د زورور ډول ته کمزوري ناخـــــي

د جانان ياد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــاخي

د تخيل په تال مې داســې زانګي
لکه زنځير چې د ور ښوري ناخي

د مينې باد په مازيـــــګر راوله
په مازيګر د چنار سيوري ناخي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شـــــپه تـــــيروم
ځم د جانان کلي کې شـــــپه تـــــيروم

د زړه پر للمه به مې وتـــــو کيـــــږي
چې د باران کلي کې شـــــپه تـــــيروم

له پرښتو سره مـــــې کـــــړې وعـــده
د لوی آسمان کلي کې شـــــپه تـــيروم

د ښار لوګوکې مې ساه تنګه شـــــوله
يمه روان کلي کې شـــــپـــه تـــــــيروم

چې تخيل مې د غزل رنګـــــين شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تيروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندې مرمه خو روژه ســـاتـــمه
په خم کې لامبمه توبه ســـاتـــمه

یو لاس کې توره بل کې نیـــسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ســـاتـــمه

په زړه کې لولم سیپارې د مــــینې
په تاخ کې بنده خلاصه ســـاتـــمه

چیرته په غم باندې هم نه ځــــخیږي
لیمه کې اوښکه پښتنه ســـاتـــمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښـــــته ساتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وګـــــنډمـــه
د نظر خار به ستا د کلي پـــــه لار وګنـــډمــه

چې زمانه پرې ګواهي زمــــــوږ د مينــــې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنــــار وګـــــنډمـــه

ځومره به ښه شي چې رنګونه د فطرت شي يو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وګـــــنډمـــه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه ځنګه وا خـــلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وګـــنډمـــه

سل کاله کيږي يو ظالم په بې رحمۍ شـــــلولی
ځم چې د لر او بر د غرونو پرهار وګـــــنډمــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و ســـــامـــــان راوړي
تخیل ته مې سندرې جـــانــــــان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونــــه یــوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمــان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وي په کــې نغښتی
چې مهار د غزلونــــو کـــاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خـــــبر یـــې؟
چې تور زړي درته ګوري ایـــمان راوړي

د شهیدو ګلـــغـــوټـــیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چـــا به نظـــــم وی
ستا په خوله چې درغـــلم غزل شومه

ځو مره ښه نازونه شو یـــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربـــــل شومه

یا د کلي خلکو و اورئ مړ مـــې کړئ
مینه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
ځو ځلې میلمه که د اجل شـــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مازیګر نه لري ګودر نـــــــه لري
زموږه کلی خو اخـــــتر نــــه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخـــلو
چې ماښامونه یې سحر نــــه لري

پر ځای د سرې یې بارود خـــوړلي
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرګی پر موږه د ویر ساندې وایي
د ژوند نغمې پر موږ بـاور نه لري

جانانه کله خو راپیـــــښــــه وکړه
زما د زړه جونګړه ور نــــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح يوه نغمه وه چې راتـــــله
که ستا د نرگسي گيسو وږمه چې راتـــــله

حرم کې مې د زړه چې يو صنم ديره کيــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتـــــله

غبار د تصور له آيينې مې چــــې صفــا شو
د باد په خير زما په لور هـــغـه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو مې د مينې زمزمـــه وه چې راتله

تعبير يې د سندرو د مغان لـــه پيره غواړم
بيگا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنګله نه ورتــــــه لاره راځـــــي
هره بلا مو چې تــــــر ښــــــاره راځـــي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخـــمـــونــه
ښکلي له څه رنګين بـــــهاره راځـــي

لکه چې خپل همزاد مې ومـــونـــدلو
چې ورک تصوير ته مې هينداره راځي

د روح سرود مې ورته بين غــــړوي
د سينې دښتې ته مې ماره راځـــــي

د زړه له شوره لا وتـلی نـــه يــــم
د مينې غړله دې بـــــازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مــــــړه کيــږي
لږيې لاس ونيسئ ډيوه رڼا مــــــړه کيـــــږي

هوا ګير زړه مې دا سې ولې د نظر پــــه ګـــــا ټـــــو
لکه ويشتلې مرغۍ ځرخي په هـــوا مـــــړه کيږي

راته يو ځا له ميکدې نه د تـــــوبــــــې وويـــل
ما ويل نه، نه رنګينه غوندې ګـــناه مـــړه کيـــږي

له خاورو پورته شه ملالې پيغلې چـــيغـــــه وکړه
ميوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کيږي

خدايه د کومې ګناه غچ دې رانه دلــــته اخــلې؟
لا مې آمين په ژبه ګرځي چې دعـــا مـړه کـــيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبـــــــــر نیـــــــسم
لکه د وریځو غیږ کې لمـــــر نیـــــسم

دې ماښامونو راته هیڅ را نــــــه کړل
د ښکلیو لار په سپین سحر نیـــــسم

بیګا مې ټوله شپه منـــــــتر ویـــــلی
څوک په هوده کې د نـــــظر نیـــسم

چا رانه زړه لکه د غــــــــل وړی دی
ښکلیو کې ګورم څوک اوتر نیسم

چې صحیفې ورته د میــــنې راځي
ځم چیرته دا سې پیغـــــــمبر نیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بین غږومه چیرتـــــه مـــاره لـــــتهوم
اوبو غوندې د غره لمن کـــــې لاره لـــــتهوم

د باد په خیر چې ښکته پورته ګرځم لالهانــده
تصویر له چا نه ورک یمه هینداره لـــــــتهوم

چې زړونه تخنوي داسې نغمې درځني غواړم
تارونو کې دې هغه تــــــار ستـــــاره لتهوم

اول به مې د زړه په دریڅو کې راپــــیدا شي
که نه شو بیا به ستوري په کراره لـــــــتهوم

سرونه به ډېر ګرځي خو چې زه پسې ګرځیږم
یو سر چې سلسله یې ځي تر داره لـــــــتهوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګریوان ته داسې اچوي نظر لاســـــونـه
لکه د وریځو لمن وځیري د لمر لاســــــونـه

زه به یې هم د امتیانو صف کې ودریــــــــږم
که مې پر سر تیر کړي د مینې پیغمبر لاسونه

خدایه د نور باران شیـــــبه شیــــبه راوورو‌ه
بدرنګې شپې پر مرۍ ایښي د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تاته نــــه لګیږي
ته چې ښیرو ته غځوې هر مازیــګر لاسونه

زموږ په کلي کې د وینو د غچ زیـري کیږي
د هر دریم سړي په وینو سره اکـــثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لیمو نه چـــې بهر شولې نظره چـــیرتـــه ځـــې؟
له غـــــرونو چې پناه شوې ښکلیه لمره چیرته ځې؟

څـــه رخه دې مئینو سره کیږي او کـــه څـــنګه
ماښام ته چې نیږدې شوې مازیګره چیرتـــه ځې؟

د زړه پر للمه د ښته مې یو څوک خو رازرغون کړه
ایسار شه پسرلیه مروره چـــیرتـــه ځـــې؟

څه ښه وو چـــې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شـــه زوروره چـــیرته ځې؟

د ښر د سوداګرو قافلې بازار تـــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چـــیرتـــه ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وراني مې کړې لاس کې د تلې کـــربښې
مه جوړوه ماته په تـــــــندي کـــربښې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چـــــا
کاږي چې پر ځمکه ليوني کـــــربښـې

زړه کې زما لارې تــــــيروي ګـلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغي کربښـې

پاڼه مې د ژوند پخپله تـــــوره کړه
هسې وايم دا دي ازلي کـــــــربښـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم پـــــه هـــــــره ورځ
پو ښتنه خو د ګل کوي شـــــــــبنم پــــــه هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحـــالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم پـــــــــه هــره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورتــــه ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم پـــه هــــــــره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر موږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه يوسي چې مرهم په هـــــره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکليو اننګوته مـــــې نظر غــــــځــــوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځـــــــوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لـــــوبـــــه ګټلې
د مينې پيغمبر د چا پــــه ســــــر غځـــوي لاس؟

د کوم مئين په قتل پسې وتې ده لـــــه کــــــوره
په ناز په کرشمه لکه خنـــــــجر غــــځــوي لاس

د چا د ګريوان تار تار يې په ګوتو کې نيــــــولــى
دا شوخې شيوه ګرې خو اکثر غـــځـــــــوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وايي چې اختر کې مرور غــــځـــوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک خو مې یو ځـــــل د زړه په لار راواړه
خدایه په مئین زړه مې پــــــرهــــار راواړوه

ښکلي دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
یو څو خو پرې د مینې په مــــــدار راواړوه

ساقي د میکدې نه دې نن تش لاســـونه نه ځم
په لپو لپو ستــــــرګـــــو کې خمار راواړوه

هینداره مې د زړه ورپسې ورکه ګرځي
تصویر پرې د کوم ښکلي پـــرې وار راواړوه

چې غرږ د ستار نه خیژي د څـــنو څو تارونه
جانانه لږ په څـــانــګه د چـــنار راواړوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دي د زلفو په رخسار وزنګوه
پر غاړه مې لاسونه لکه هار وزنګوه

يو چا رانه جامونه د نظر وتښتول
بنګي آشنا په بنګو مې خمار وزنګوه

د وړانګو په مهار کې د رڼا کاروانه راشه
حسين سهار د کلي په چنار وزنګوه

جانانه هنګامه د ميني ورځ په ورځ سړيږي
يو سر خو چيرته نن سبا په دار وزنګوه

موسکا دي سندريزه کړه د ذوق پرښتې راشه
دردونه مې نغمه کې د ستار وزنګوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلی شه، له خپل ښایست نه ښکلی شه
نن خو د غماز د سترګو خـــلی شـــــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغـــــــواړم
دی راته غوسه شي وايي، غـــــلی شه !

ما د خپل بهیر ســـــــره ملګری کـــړه
وخته ! لږ خو ماته پـــــــښه نیولی شه

زړکې یې لمنو تـــــــه راغـــــلي دي
بازه د وطن غرونو کـــــې غـــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا څوک مئین د هوش له ښــــاره وځي
د لیـــــونـــو پــه ورکـــه لاره وځي

نغمې د میــــنې لـــه ســتار وځي
که د درد څړیکه له پـــــرهـــاره وځي
دلته د مینې لیـــونـــي او سیـــږي
دلته هر ستوری لـــه مـــداره وځي
له چا نه ښکلی جــانـــان مـــخ اړوي؟
که د پاړو له هودې مـــاره وځـــــي
بیا به تصویر د کوم یو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هـــیـــنداره وځي

موږه د مینې دنیـــا هم ولـــــیـــده
د کار سړي په کې لـــــه کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته یادیږي هغه تیر وختونه
چې په غرمو به ګرځیدم، ګرځیدم
ستا په کوڅه کې به د چا له ویرې
لکه د پاڼې رپیدم، رپیدم
چې یبلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د دیوال سیوري ته
ستا د دیوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د ګلو د شمال سیوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهیدم
نه به غرمه نه مازیګر مې لیدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
ګرځیدم څو پورې چې لمر مې لیدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې ګیر یم
چې مې په ګرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آیـــــینه کـــې کـــتل
راته کیسې د ماشومتــــــوب یادیـدې

زه به په چیغو چیغو کـورتـــــه راغــلم
مورجانې زه به ستا و لـــــور ته راغـلم

زما به سترګې وې لـــــه خـــاورډکې
هم به مې سرو له ګردونـــــو نـــه ډک

تا به ناري کړې چې قـــربـــان دې شمه
بیا دې له چا پره شــــــوخـــي کړې ده

تا به د خپل پـــــوړنـــي پیڅکې باندې
زما لـــــه ستـــرګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول ګردونه تا وځنډل
راته به ستغې سپــــورې تــــا وکړلې

چې مخ او سر به دې را و میـــــــنځلو
زما به سترګې تکې سرې ښکاریدې

تا به مې سترګې راته تورې کـــړلې

❋ ❋ ❋

خو نن چې بیا زما په سترګو کې د چا له غمه
و وینو سیند بهیده

ما آیینې ته کتل
زما تصویر په آیینه کې زنګیده، زنګیده

ما ویل چې اوس به له هینداري نه راوښوییږي
تا راته څه په عاجزۍ وویل:

((زو یه لو ګې دې شمه و دې ګرځم
نوره د سرو سترګو دا لوبه پریږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمـــــورډ خـــــوارو کلی وي چې
ګلونــــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمـــــانـــــه لکه چــې نور زموږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احسـاس مو لا غورځنګ نه کوي

* * *

وخت به موږ ته ځنـــــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غږ د پسرلي وي خو لــــــه ورایـــــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بــــــاروتـــــو نه
تاته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــــانـــدي

* * *

پام کوه سپرلیه چې زموږ کلي تــــــه رانـــــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحـــفـــه راوړې
اوس زموږ د کلي چنارونه ځالې نــــه لــــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغـــــمــــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کـــې اوسو
دلته کې موږه ساه په بیه اخلو ژوند تـــیروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نــه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قـــند تـــیروو

* * *

څنګه ژړ مې د آرمان قاتـــل جـــوړیــــږي
محتسبه لا مــــې هـــغـــسې ځـــواني ده
د ښار مشره ستا د امـــن ښــــاریــــه کــې
هر څه ګران دي د ســـرونـــو ارزانــــي ده

* * *

پر سپین رخـــــــسار چـــې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چـــې مــــاښــــام ولـــګي
د تن رګونه مې مــــوسکي موســــکي شي
غږ چې په غـــوږ زما د جــــام ولــــګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبیعت کې نظاره شي راتـــه وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خـصلت غوره کړ
مینه پښتنه یې تاتره شي راته وخـــانـدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

*　*　*

د انتظار په تـــــريـــــخ نــــظر کې مې لا
د اميدونو څه خـــــوارې پـــــاتـــــې دي
وخته رفتار کـــــې دې کـــــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پـــــاتـــــې دي

لو

دی

د

لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدايزده چې د بني آدم په ارواح کې يې ولې داسې مزې پېيلي دي، چې د موسيقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوريدلو او يا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسيقۍ په وروولۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځينې غزلونه د خپل هر بيت له خوندور سُر و تال سره ځان يو ګام موسيقي ته نږدې کوي.زه دلته د غزلونو وزني رغښت هم نه يادوم، څه ډؤل ووايم؟ موخه مې په شعر کې يو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهير کې يې ځان په نويو ريښو ټينګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه يې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په يوه " معيار " بدليږي، هسې معيار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بيل کړای شي.

خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی يم او ډېرځله يې غزلو زما په اروا کې سندريز مزي خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معيار سترګې به مې همدا خوند وي.

زما پر اند دغسې خوندوره ځانګړنه د غزل ليکنې په همدې او سمهالي بهير کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهير " له لارې د څو تنو په شمير کې تر عابد پورې هم رارسيدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوريدونکو يا لوستونکو پر ذهن تر کيناستلو پورې د يوې منظمې پروسې په توګه طرح کيږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نيکه مرغه د عابد صاحب داسې کار د غزل ليکنې په برخه کې بريالی دی. لومړی خو ښايي په ره بيت کې د نوې سکالو " موضوع " هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اراييې لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د يوه ځانګړي هنري موقعيت استازيتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسووليت له همدغه ځای څخه پيل کيږي، دريمه چاره له قافيې او رديف سره د ټول بيت ښکلی پيوند دی. دا پيوند هم هنري ظرافت ته اړتيا لري. له دې وروسته د فني تلازماتو رغونه پيليږي، چې د شعر قافيو ينو ښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نيول دي. د ښاغلي عابد دا بيلګې په مرسته راغواړو:

څنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرينو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تيارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسويلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښيار ښکلي په لټه پسې
يو ليونی له ميکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ايمان يې وايه
باز به دې کله له پنجې نه وځي
عابد هڅه کو، چې ټول شعري کلمات يې داسې يو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.
زموږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسيرن او ښکاره عواطف اراييه کوي، چې له ټولو سره شريک دي. د همداسې شريکو عواطفو موندل او بيا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې دا سې ساده، خو ښکلی او نوی عکس العمل ډېرو احساس کړی، خو په لړ و شعرونو کې راغلی دی.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلي چې ګورم په ما سر ګرځي
په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولی دی. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندی لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ويې زغمي او په وجود کې يې په احساس بدله شي، بيا نو دغه احساس په خورا طبيعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم دا سې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شريک شي ، شاعرانه صميميت هم له همدې صداقت څخه سرچينه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولی شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زيږونې به يې خورا صميمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همدا سې يو صميمي شاعر دی.
د عابد غزلې مو ډېرې يادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بريالیتوب نښې راڅرګندې کړي"
وروستۍ ټپه" يو ښکلی تصويري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثيل کې بريالی دی او په ډېره ځيرنه هپل هر شعري انځور بشپړ ارايه کوي. ژبه يې هم خوږه ده د "هائيکو" ګانو په هکله څه نه وا سم ويلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه يم، خو څلورومه هائيکو:
اوس چې او به له ورخه تيرې شولې....
د يوې ښکلې ګناه ظريف او سمبوليک اعتراف انځوروي.
زموږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهير" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مينې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارع څخه په شعر د شعر د لوستلو هیله شوې ده، ځنې داسې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلي دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.
د عابد په غزلو کې یوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمیر شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکیبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته ځکه حسن تکرار ویلای شو، چې هره مقطع بیل خوند او بیل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پیښنه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پیدا کوي دا حو بیلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه
یا
سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتوم
او یا هم دا
بیله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز " ته ښایستوکي شان کوتره شي
یا
زرکې وزرماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز " یې په هوا نیولې لار لیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وینو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بیلا بیلو هنري موقعیتونو کې ځای ټاکي. له ځینو ټاکلیو اشیاوو سره شاعر ذهنی اړیکي له همدا سې بیلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغي عابد دغه شرط بیخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په اوسمهالي بهیرکې ښاغلی باز محمد عابد د غزلیزې شاعرۍ ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صمیمیت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې دا سې یو ښایسته ترکیب جوړوي، چې د لوستونکي په اروا کې هنر ته تږي مزي په سندرو راولي. زه خو وایم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخیله باز همدا سې د هنر پر ښایستوکو کوترو مین لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهیو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور لیوال

د سلواغې ۱٦ مه ۱۳۷۸

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځنګه چې ښکلي له وعدې نه وځـــــي
داسې مې زړه له ارادې نــــــه وځـي

لمر د زرينو وړانـــــګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تــــياري نـــــه وځي

ورسره ستا د نامه تـــــوري ځغلي
هر اسويلی مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښيار ښـــکلي په لټه پسې
يو لــــيونـــی له ميکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ايمان يې وايــــه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځـي

پيښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کــــړمه
داسې يې غمونو ځان ته خپل کــــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د میــــــــنې ده
زه به يې د اوښکو پـــه نـــم ګل کړمه

بيا مې په يو ښکــــــــلي نظر پريوتو
بيا ځکه خبرې پــــــه غــــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غــــاړې ووتو
اور به د رقيب پــــه خــونه بل کړمه

نن "باز" تــــــه د زړکو ميرې وويل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

۵/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نــــــه شي
د زړه پرهر به مې راټـــول نـــه شي

چيرته يو نيم وي په کې سر ووهـــي
د بيابان هر بوټی غاټول نــــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پريوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مينه مې څه حد نه لــــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولـــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

۲۲/٤/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کـــــوي
چې د ښکلوکو پر سينه لونګ خبرې کـــــوي

اوس به د چا د خيال تصوير په کې ذرې ذرې شي
د زړه هينداري ته مې څوک د جنـګ خبرې کوي

يارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمايلې د راوړو ملنګ خـــــــبرې کوي

د ژوند تيارو کې و تنګ شوی د رڼا لـــــيونی
د ډيوې څنګ ته يو شهيد پتنګ خبرې کـوي

زړه مې نری شي غريو مې ونيسي له حاله وځم
چيرته مين چې د بنګړو د شرنګ خبرې کـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینو سترګو تاب زمـــــا خــوښیږي
دا د بزم انقلاب زمـــــا خــوښـــیږي

چې تنها کې مې د زړه نغـــمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زمـــــا خوښیږي

ستا یوه یوه خبره یو حـــدیـــث شي
ستا د سرو شونډو کتــاب زما خوښیږي

چې د مینې د یادونو هـــدیــره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښـــیږي

ژونده تا کې د جانان له میــــنې پرته
په ایمان کې دې بل باب زما خوښیږي

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه راواخله، ورته ستوري په ګډا کړه
مرورې دي سندرې، لړيې توري را پخلا کړه

په نظر راباندې وثښنه، د ښکلا د مۍ جامونه
اوږده غاړه صراحي کړه، اموخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښته، د ارمان زړي کرمه
د باران په شان وريږه، چيرته شنه مې تمنا کړه

تخيل کې جوړومه، ستا د مينې د ښکلا بُت
بُتکده د خيال حرم کړه، لږ خو ما د ځان په خوا کړه

ثنګه غلی ناست يې "بازه" وزرونه دې خواره کړه
د کوترو سيل تيريږي، ثه خو شور ثه خو غوغا کړه

١٩/٥/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار وباسي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزګار وباسي

داسې ښکاريږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ډله رندان چې ميکدې نه وار په وار وباسي

دا زمانه داسې په چل او په هنر بدليږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار وباسي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې په نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار وباسي

د زمانې د حوادثو څه پروا نه لري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار وباسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دليمو د خونې ور مــــاتــــوم
په چا به تنده د نظر مــــاتــــوم

د سترګو جنګ ته مې بلا زړه کيږي
ستا د بڼو به دا لښکر مــــاتــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځــــه
يو ځو تنها کې د ځيګر مــــاتــــوم

شيرينه مينه مې په زړه وريــــږي
په فرهادي تيشه به سر مــــاتوم

سپينې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" يو ورځ به دې وزر ماتــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو په انتظار ليوني
راشه که يې ګورې د ديدار ليوني

ستا د پاکې مينې اناالحق وايي په چيغو
جګ سرونه وګوره په دار ليوني

څوک دې خانقاه کې بلوي ډېوې د زړونو
څوک ناست ميکده کې وي خُمار ليوني

هر طرف اوتر د ښکلو نظارې کوې
ګڼ چې شي د صدر په بازار ليوني

زړکې وزر ماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" يې په هوا نيولې لار ليوني

پېښور، صدر۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــــحالـــي يوه زره نه لري
په ځمکه سيوری پــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرګ يې نيسي، غاړه تبې ته مجبوره کيږدي
د زمانې له ستمګرو نه چـــــــاره نـــــه لري

موږه د داسې بد نصيـــــــبه قبـــــيلې وګړي
زموږه مړي ګڼ ښخيږي هـــــديـــــره نه لري

اوس د آذان ازانګې ټول کلي ته نه رسيــــږي
زموږ جومات يې شهيد کړی مناره نه لـــــري

راځه چې پاتې زنده ګي په محبت تـــيره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مينه خساره نـــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغـــلره شــــي
زړه ته چې راکوزه شي ســـندره شـي

زه ورته وسله د خودۍ کيـــږدمــه
مينه په ما څــــومــــره زوروره شي

ناز لري، نــيازلري، انـــدازلري
خپل مين چې وګــــوري اوتره شي

څومره چې په کـــم نظر کتل کوي
هومره به يې حـسن لـــه نظره شي

بيله چې د زاڼـــو له کــــتاره شي
"باز" ته ښايستوکي شان کوتره شي

۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشیب څه په فـــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پــــه ناز روان دی

په کوم پړاو بــــه چــاته ځان وسپړي
راسره ســــم د میــــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بــــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســــاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الــهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انـداز روان دی

چیرته به خپل مرام ته ورســـــیږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ما زديـــــــگر راغی
خدايه څه تندر په گــــــــودر راغی

د بورو شور په هديره کــــــــې و جوړ
چاته راته ويلې چې اخـــــــتر راغی

زما د قتل اراده يــــــې کــــــړې
جانان د ليچو په خـــــنجـــــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پـــــــخوي
ښکلی په شان لکه د لـــــمر راغی

د خيال وزر مې ستا په مينه خور شو
سروش د شعر مــــــې پــه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګـــــــل واخـــــلي
تصور مې رنګيني د غــــــزل واخــــــلي

د ديدن تنده کې هومره تېـــــکنی کـــــړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جــــــل واخلي

په اسانه به يې خلاص نــــــه کـــړې جانانه
که د مينې تار مو يــــــو ځـــــلې ول واخلي

ښاماران يې چې په ځانګو مســــــتي وکړي
له ترخو نه خوارېږ څنــــــګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شـــــپه بـــــه وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار ځنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتـــــی دی
هم مې له لیمو نـــــه نظـــــر وتی دی

واړه ارمانونه به مـــــې ووژنـــــې
نن دې د ښو چې لښکر وتـــــی دی

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه کوو
ما وی چیرته نه ځي بهر وتـــــی دی

هغه د ننګ چنار کلي کې نه شته دی
غشی تر سینې د ننښـــــتر وتی دی

"بازه" پسې والوزه وار مـــــه کوه
ګورې نه صحرا ته کوتر وتـــی دی
۱۹۹۸/٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه یې لیږدي، د مستیو وچکـــــالـــي ده
د شاعر د خیال لمنه، له سندرو نه خــــالــــي ده

بیا یې غیږه کې رانه وړل، د رامبــیل چامبیل ګلونه
سږ کال هم په موږه خوارو ، ټنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل میله ده، د بــــارودو پــــه وطن کې
له شهیدو ګلغوټیو غیږه ډکـــــه د مــــالــي ده

دمه ځای یې زړه کې نه شته، د کاروان د لارویــــــو
په خنجر د لیچو راغله، نن حسینه جـــلالـــي ده

۱۹۹۸/۴/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له ميـــــنې زړه لــــــرم
شکر دی هــــــر څــــه لـرم

بدو ته يې بـــــد وايـــــــم
ښه يې پـــــه ليـــمه لـــرم
زه د جـــانـــان غـــم سره
تل د زړه خــــوالـــه لـرم
ختۀ مې لــــه عــــشقه ده
اور لرم، اوبــــه لــــــرم
وينې وخت څه په منډه ځي
زه چې بخــــــت اوده لرم
مه ! وزر مې مـــــه تــــړه
"باز" يم الــــــواتــــه لرم

۱۳/٤/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مينه مې داسې په دايـــره کـــې واخلي
لکه بين مار چې مار هـــوده کې واخلي

د ماز ديگر وعدې تـــه نـــه رسيږي
د ديدن تنده مې غـــرمـــه کـــې واخلي
ښکلې گناه ته مې رابـــولـــي ســـاقـــي
رانه توبه په ميـــــکده کـــــې واخلي
د عزرائـــــل به دا احـــسان ومـــنم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخـــلي
زما په زړه داســــې قبـــضه واچـــوه
لکه ښامار چې لال ولجـــه کې واخلي

سترگې يې سرې شي په چا خيال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کـــې واخلي

۱/۵/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر گـــــرځـــــي
ښکلي چې گورم په ما ســـــر گـــرځي

غم مې د زړه کلي تـــــــه لاره کـــړې
په سپین سترگۍ په کې اکثر گـــرځي

یارانو ځمه لاس نیوی تـــــرې کـــوم
چیرته د میـــــــنې پیغمـــــبر گرځي

د مخ رڼا یې دنـــــــیا ونـــــیولــــه
یو څوک په څیر لکه د لمـــــرگـــرځي

خدایزده چې زړکې کومې خواته تللي
ورپسې "باز" په سم او غــــــر گرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ يې راوينښ کړه دې ويده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګــــريوان ته لاس واچوه

راته د سپينو سپـــــينو ستورو اميلونه راوړه
د کائيناتو دې خـــــواره جهان ته لاس واچوه

ترينه ولجه کړه د سندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کـــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســـازو نه څه غچ خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخــه دوران ته لاس واچوه

چې د رقيب له زړه نه سوی سوی دود وخيژي
"عابده" دا ځل دې خواږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یـــو نـــظرخـــو رنـــدانه راواړوه
لــــرېه تــــيره زمـــــانـــــه راواړوه

درنگ ساعت له به ډیوه په مړه کیدو شي
هله ژر شــــه پـــــروانــــــه راواړوه

د تندي له ايينې نــــه گـــورې زلفې
په رخسار دانـــــه وانـــــه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کــــــې مې ديره شه
دا حرم په بتــــــخانـــــه راواړوه

بازه اوس دې غزلونو کې خوند نه شته
بس دی نوره افســـــانـــــه راواړه

۲۰/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ساز و ، يو سرور و ، يو نغمه وه تيـــــــريـــــــده
په سيمه مې د روح د چا وربمه وه تــــــيريــــــده

هيڅ حد يې د ښکلا تڼاکلی نــــه شمـــــه يـارانو
د سيند په څير روانه وه څـــــپه وه تيــــريـــده

يو څوک مې تصور کې جـــــــوړولــــــه ورانوله
په ما د ليونتوب يـــــــوه دوره وه تــــــيريـــده

ها ستوري به يې ياد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستـــيو ډکـــــه شــــپه وه تيريده

يو شرنګ مې د پاوليو په غــــوربونو کې نڅيربي
په خيال کې مې تر څنګه چې هغـــــه وه تــيريده

۲۸/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې لاروی یمه صنم ته مــــې وربـــــولـــي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربـــــولـــي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خــــو یــــارانو
چې چیرته مینه نه وي هغې چم ته مې وربــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بــــه ځــه اثر وي
چې هر سهار د میا او ملا دم ته مــــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
یو ښکلی ترنم شي زیر او بم ته مې وربـــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونــــیو
دا څنګه رڼې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

لیمو کې یې د ژوند خُمار، خُمار راته کـــرلی
چرسي بنګي سړی یمه چیلم ته مې وربـــولي

۲۶/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وایمه د ځان په خیر مې خـــــوښ یې
جانانه په والله چې د ایمان په خیر مـــــې خوښ یې

د مخ فضا دې ټوله سندریزه غـــــونـــدې ښکاري
د سپینو رڼو ستورو د آسمان په خیر مې خوښ یې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په لیــــــمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خیر مې خـــــــوښ یې

" سالکه" آشنا څنګه رانه لیرې، لیرې ګـــرځې؟*
" نثار" زما یاره د " کاروان" په خیر مې خـوښ یې

د ښکلیو په خیر ښکلی یې غزله د "پـــــسرلي"*
د مینې د کیسې او د رومان په خیر مې خوښ یې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران یاران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځيني قلنګ غـــــواړي
يوه خولګۍ درنه ملنګ غــــــواړي

ستا د کوځې له رقيبانــــــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غـــــواړي

څومره ساده ده کليوالـــــه ميـــنه
د هار پر ځای رانه لونـــګ غواړي

د زړه مې سوبه په دوه څـــيزه کيږي
يو رانه تا غواړي بل بـــنګ غواړي

د ښکار پر ځای ورسره مــينه وکړه
"بازه "کوترې درنه څنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبریزه دی میخواره رانـــــه ورکه
تصویر مې پسې ګرځي خو هینداره رانه ورکه

هر څو که لاروی یـــــمه د شپـــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــــیدلې هغه لاره رانـــــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې میوند ټپه ټپه کړي
یو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانـــــه ورکه

د بین په ترنم یې د روح کلي ته رابـــــولـــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانـــــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي یـــــارانو
څه ټکه راپریوتې سندرماره رانـــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مــې په نظر کې راشیـــن شوی دی
درد مــې په پرهر کې راشیـــن شوی دی

ډېر بـــــه د ارمـــــان ګـــلونه ونیسي
زړه مې په ګودر کې راشـــین شوی دی

رام به نـــــــه شي کلــکې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشیـــن شوی دی

نښې د "حـــــمـــــزه" د تخیل لري
شعر که په "خیبر" کې راشین شوی دی

بیا به په پنجو کې زرکه ونــــــیسي
ښکار د "باز" وزر کې راشین شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پـــــريـــــوتـم
خدا يږو له غر پــــريـــوتم

ته په وعده را نـــــه غـلې
زيږ مازديګر پريـــوتــــم

زه د سپيلني پــــه خـير
واخ، په شرر پريــوتـــم

ما وی چې کعبه بـــه وي
زه دې په ور پريـــــوتم

ښه مې زړه پرې يخ کړلو
"باز" په کوتر پــــريوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پـــــــه مـنډه
يو څو ليوني ستوري له مداره ځي پـــــه مـــنډه

پرون مې تلوسه د نن په تمه زيـــــاتـــــيــــده
خو نن چې راغى ښکلى شو ناګاره ځي پــــه منډه

يو چا په ميکده کې وچې شـــــونډې شپه رڼه کړه
يو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منډه

هغه د يو ديدار په خاطر سر تلي کې اخـــــــلي
چې ژوند يې مينه مينه وي تر داره ځي په مــنډه

زما د زړه له خُم نه يې يوه څکه ونـــــــــه کـړه
په ناز په کرشمه رانه ميخواره ځي په مـــــــنډه

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خو ګیلهٔ دُعا به د آمین په مــــــــزي وتـــــړم
زړه به مې د ښکلو د آئین په مـــــــزي وتـــړم

نن به مې د سترګو کورکي ورته پرانیستي وي
پریږده چې یو څو په کې حسین په مزي وتـــړم

ټولې فلسفې به ستا د مینې په مخ شاته کـــړم
ښکلې غوندې شک به د یقین په مزي وتـــړم

هار د سپینو لیچو به په غاړه کې دروا چـــوم
وار وکړه چې زه خو لونګین په مزي وتـــــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سینه وګـرځي
زه به یې وزرونه ښه سنګین په مزي وتــــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده ګۍ غمونه واړه مې له زړه راټـــــول کـــــړم
چې کور ته لاړ شم په سینه باندې واړه راټـــول کړم

په تصور کې زه ماشوم شم په کوڅو کې ګــــــرځم
سکنۍ ماښام وي چې خوږلن له تناره راټول کــــړم
کله نا کله زه په ورانو ګودرونـــــــو ګـــــرځم
کله ښایست له ټول جهانه په لیمه راټــــــول کړم
لږ مې د زړه درزا ته لاس ونیسه سود به مــــې شي
د ارمان ټپ به ستا د ګوتو په چاړه راټول کـــــــړم
خدایزده چې څه توپان په سترګو کې جانان راوړی
چې راته وګوري بې واکه مې بانه راټــــــول کـړم

ستا د ښایست د اسمانځکو په لور نیت مې کـړی
باز یم وزرونو کې به دوه ستوري رانه راټول کــــړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې دا سې خونړۍ اړوي ســـــترګې
جانان چې رانه نن کړۍ کړۍ اړوي ستـــــرګې

راځئ چې د يو بل سترګو کې ټول سره راټـول شو
زموږه له خوارانو چې نړۍ اړوي ســــــترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدايږو پـــــوهيدلی
دا ښکلی چې له ما هره ګړۍ اړوي ســـــترګــې

د برکلي د شپون رمې هوښياري راته ښــــکاري
ازغو کې چې ترې پاتې شي وړۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپين وزرې ورســـــــره وي
چې "باز" نه په هوا هره جړۍ اړوي ستـــــرګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حـــــــرم را نـــغی
زړه ته مې څوک ښکـــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کــــــې ګلان شیندل
هغه خو زمونږه پــــه چـــم رانـــغی

تل د سپینو لیچو په خنجر راځـــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانـــــغـــی

ځم چې د ګلونو موسم غــــلا کړمه
مونږ باندې یو کال چیرته سم رانغی

ته یې چې ښکالو ته غوږ نیولی وې
"بازه" هغه زرکه قـــــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار يې سترګو کـــې غړيږي
خپل وار ته يې وار نه کيږي يو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پـــــخه وي
فراز و نشيب نه ګوري بس ګام اخلي او ځـــي

يو درد د چا دميني مې پرهر ته لاره کـــــړي
يو ياد يې جانانه هميش سلام اخلي او ځـــي

د کوم يو وږي "باز" نظر په کلي لګـــيدلی
په شنه سهار کوتره چې له بام اخلي او ځـــي

٥/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لیونو کې دې راغلی نـــــه یـــــم
جانانه زه دومره ښاغلی نـــــه یـــــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســـــاتې
زه خو لا دومره نازولی نـــــه یـــــم

بخښنه غواړم په حاضر محـــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلی نـــــه یم

اوس نه چنار او نه سنځلې شـــته دی
اوس د هغې یادونو کلی نـــــه یم

د یو ورور پښه مې جنګ کې وبایلله
خو له سنګره تښتیدلـــــی نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلی تصور و چې تر څنګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنګه وه راغلې

په تورو تورو سترګو يې قلنګ راځنې واخيست
چې کور ته مې د زړه يو ملنګه وه راغلې

د خپل مين ټپونه يې ګنډل په تار د څڼو
هغه پښتنه پيغله چې له جنګه وه راغلې

سندرې يې له لپو نه شيندلې ليونۍ وه
بيګا راته په خوب کې شوخه شنګه وه راغلې

د ړندن پر ځای د بنګ دانې خوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" ړنګه بنګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لړ راتـــــه وګـــوره
زړه لړ راتــــه وګـــوره

ژوند په کـــې راونغاړه
مړه لـــړ راته وګـــوره

بس درنه یو خوله غواړم
څه؟ لـــړ راتــه وګوره

ګل په اننــــګو وړمه
ښه لړ راته وګـــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر پـــــــه سپـــــــين اسلام راواړوه
لړ دې په رخـــــــسار د زلـــــفـــــو لام راواړوه

پام کوه آشنا چې پښه نيولی په کې نـــــــه شـــې
مينه خو سرحد نـــــــه لـــــــري ګــام راواړوه

زه به ورته ټوله شاعري خپـــــــله اهـــــــدا کړمه
خدايه د شاعر حسن خــــــو پــــــــــام راواړوه

پريږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده مـــــاتـــــــومـــــــه ساقي جام راواړوه

٦/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربابه راوتله
د مينې ولوله مې له شبابه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مينا کې اړولي؟
بيګا شپه چې وږمه يې له شرابه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زياتيدله
ها ښکلې چې يارانو له سُرابه راوتله

پرون چې د مطرب له ترنګه څه مې اوريدلي
هم هغه مسئله نن له کتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بنديوانه وي ساتلې
کوتره خو به "بازه" بې حجابه راوتله

١٤/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سړو تودو وخوړم
څه د چا مينه کې نشو وخوړم

هسې له وخت نه گيله څه له کوم
خپلو يارانو په پردو وخوړم

وطنه ستا له غيږې ليرې، ليرې
د پرديسيو ورځو شپو وخوړم

هغه خدايې سلام هم نه راکوي
زه يې غمونو انديښنو وخوړم

خپلې خورينگې ته کوترې ويل
زه د "باز" دوه وو سترگو سرو وخوړم

٨/٧/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونــــــغاړه
درد یمه پرهر کې مې راونــــــــغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکلیه ! نظر کـــــې مـــې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پـرې نه ږدې
ګوره سپین سحر کې مـې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مــــینه ویل
"بازه" په وزر کې مې راونــــغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه څــــــنګه ځــې؟
کیسه زموږ د مینې چې ښکاره شوه څــــنګه ځې؟

تصویر دې په کې وځړوه، یاد خو به دې ســـــاتــې
رڼه مې د زړګي چې آیینه شوه څــــــنګه ځــې؟

هن! وا خله لږ سرور خو په لیمو رانه یـــــوســـــه
ژوندون مې درته ویړه میکده شوه څـــــنګه ځې؟

سهار و، ماز دیګر شو اوس ماښام په تیرید و دی
ایسار شه د چا یاده نوره شپه شوه څـــــنګه ځې؟

ښه ډېر به درته جوړ کړم سپینې غاړې ته ځونډي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په ميو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نمانځي

بيا د غزل ملکې، ګــــــيډۍ ســـندرې راوړې
چې به په دې عنايت، کوم يو ملــــــنګ نمانځي

بيا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســــيل ووتې
سپينه سينه به د چا په تور لونـــــګ نــمانځي

ډيوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډيــــــوه شــي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نــــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بيا راټول شــي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمــــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مـــــې خــوره ده
سندره چې زما د تخیل په تــــال ســـپره ده

نظر مې ښکلا وزیږوي کوم لور ته چـــــې ګــورم
له کله نه چې ښکلې مې په ستـــرګو کې دیره ده

چې تا په ګلورین نظر یـــــو واړې ورکــــتلي
جانانه د زړه سیمه مې اوس ټوله ګـــلـــدره ده

یو څوک راغلل ژوندون یې د مرګي نیـزه کې یوړو
دا پورې کلی وګوره چې واړه هـــدیــــره ده

د روغې څه خبره به یې باز ســــره وي شــــوي
کوتره چې په شین سهار د بام په ســـر ښکاره ده

۲۷/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه ډېر په اسانه راته وګوره
لږ خو په ما ګرانه راته وګوره

زه مې نظر ستا په ښکلا وینځمه
ته او خدای جانانه راته وګوره

یاده به وي تا ته پرونۍ وعده
نن نه شي پښیمانه راته وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای او ښه کاروانه راته وګوره

تا پسې خو خدایږو رسیده ګران دي
لمر غوندې روانه راته وګوره

۱۶/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې او ښکو باندې ستا د کوڅې ور وينځلی
لکه باران چې بيګا ټوله شپه وي لمر وينځلی

دا چې ښکلا راته په هر څه کې ځرکونه وهي
سهار وختي مې ستا په ښکلي مخ نظر وينځلی

په لاهوتي سندرو نيت ترم د مينې په نوم
د زړګي څُم مې په شرابو د کوثر وينځلی

څنګه سرور دی د بر کلي د ګودر په غاړه
چا به د بنګو په وږمه وي ماز ديګر وينځلی

د بوډۍ ټال يې په وزرونو کې يو شپول جوړوي
"بازه" د سپينې غرې په واوره يې کوتر وينځلی

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه خاموشه زنده ګي ده هنګامه نه شـــــته دی
نن دې د کلي مازدیګره هیڅ مزه نـــه شـــــته دی

په یو ساعت کې په یو رنګ په بل کې بل رنګه وي
ماته خو خدایږو د دې ښکلو اندازه نه شـــــته دی

څنګه ایسار شمه یارانو په دې چم کې څـــــه دي
دا وخت به څرنګه تیریږي چې هغه نه شـــــته دی

اوس به دې څرنګه ښکلو کیه ســــــندره کـــړمه
چې مې په شونډو ستا د مینې زمزمه نه شتــه دی

د جنګ شیبې وې دیوالونه سره غاړې وتـــــل
لارې مو ورکي دي په کلي کې کوڅه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګيال په مړينه

غر او آس

يو غر راونړيده
هغه دنګ غر
چې آسمانڅکو ته يې لاس غځيده
لکه د طور په څير ذره ذره شو

****

يو آس له پښو ولويده
هغه سپين آس
چې په يو ګام کې به تر ليرې، ليرې ورسيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړینه

دا څه ټکه راپرېوتې

دا څه ټکه راوپرېوتې
چې د سر سړي مو وینې
څنګه ژر یې رانه واخلې
دا څه ټکه راپرېوتې
د یو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشین شي
دا څه ټکه راپرېوتې
چې د سر سیوری پیدا کړو
عزرائیل یې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپرېوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غېږ کې زمولي

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د یادونو څلې
د یو شهید آرمان په څیر ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به یاد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مریو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هینداري په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري یو ، یو وکرل
ما ویل چې ته کله کجل پوري کړې
نو په لیمو کې به دې وغړیږم
او که هینداري کې تصویر ته ګورې
ستا له تصویر نه به راوټوکیږم
داسې به تا سره د مینې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هیر دي
چې په بې نیازه غېږ دې وویلې
را شه آیینه را نجه دې وا خله
نه دې یاري کړم نه دې ښې ګرځومه

څو درې مسریزې

راځه چې نن خو پټېټانی وکړو
چیرته یو ښکلی ماشومتوب پیدا کړو
چې څه خو مینې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوي
ناځوانې زه خو دې هیر شوی نه یم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې په خبرو قطغن ولګيده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مينه وکړو

***

اوس چې اوبه له ورخه تيرې شولې
ناداني لږ دې په خوله لاس کيږده
په يارانه کې خو بنګړي ماتيږي

د درد د څړيکې په خير لاره وکړه
زما په تول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځيږه

***

خير دی جامو له به پيوند ورکړم
پيزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خيټې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بيت

داسې خو مه وايه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زموږ په منځ کې
د ښايستونو خالق نه ده ويستې
نو داسې مه وايه چې نه به ګورم
زه به ورګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
يو بيت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپیښه وکړه

ته مې په خوب لیدلې

ته مې په خوب لیدلې
پر افغاني ګڼ دې د سپینو روپو ټل دا سې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپینو ستورو
ته مې په خوب لیدلې
لکه زیړی مازیګر،
د څو شپېو لپاره،
پر کا ییناتو ښکلا وشیندي په منډه تیر شي
ته مې په خوب لیدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نری لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شیندي
ته مې په خوب لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپيني ليچې د اسې نغښتې،
لکه د اوږد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تيکې ته توره تيره کاندي
ته مې په خوب ليدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د بري لور ته مې وهڅوې
ته مې په خوب ليدلې
زما او ستا اروا وې
د اند ښښنې په نوم څه نه پيژنې
د ماشومانو خويندو ورونو په خير لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې وربښمين لاس دې
د بيا ليدو په اميد
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ويښ شوم
بيا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښایي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهیسې
د ښایستونو خالق
د مینې کر کړې وي
شاید همدا سې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شین کیږي
او مینه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نیمه خوله خندا باندې ټول زړه وبایلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک گورمه چېرته به وي د نـــگه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدا يږو غـــــنمرنگه ستا په څير

د چا ښکلې په لـــــته پـــــسې وتی يم له کوره
کوځه پـــــه کـــوځه گرځمه ملنگه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مينه کې يې پوخ کړم
پر سپينه سينه زانگمه لونگه ســـــــتا په څير

يو ته يې چې د ژوند قرار دې ټول راځنې يوړو ؟
کـه بله به پيدا شي شوخه شنگه ستا پــــه څير

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پيدا شي
کـــــوتره چې مې تېره شي تر څنگه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

ډېره موده وشوله
چې "برکنډو" باندې د وریځو لړې نه ښکارېږي
او د خوږ غاړو کې رېدي راټوکېدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د "غره زیارت" ته خلک نه ورخیژي
وایي روسانو یې په لارو کې بمونه ایښي
چې کلیوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترینه وخښي اوبه
هغه "بزرګه چینه" اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودر لارې مو شړې پرتې
ځکه زموږ کلیوال
چېرته په کډه تللي
په بیرته بیا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په یاد دي
د مکتب ها ګلالو وړو به
د الفبا سندره
په ازانګو ویله

او دا مې هم یاد پرې
چې د ایلبند نه به کوچیان راغلل
زموږ د کلي په شینکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګیده
د کلیوالو به یو شور پورته شو.

۳/ ۵/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربل دی
خلکه چا د تورې شپې نیولی غل دی

بیا یې ګونځې په تندي کې غځېدلي
بیا چې ښکلی را ته نه ګوري څه چل دی

خبر دی لاړه به شي، لږه سا خو واخله
د تلوار دې لا تازه پرونی پل دی

بس دعا کوه لونګ چې راپاخه شي
د ځوندیو جوړلو مې تکل دی

بازه دا دې لا څه ټوکې دي را اخیستي
د کوترو په وزرو دې جوړ غزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قـــــند وتــــړي
ډېر مين زړونه به په زلفو بند په بـــــند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پــــيدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

او به او به به کړي زما د زړګـــــــي واړه شـــاړه
که په ګرېوان راته د سپينو اوښکو بند وتــــړي

يو څو درانه سرونه په نېزه کې رانـــــه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتــــړي

داسې بدرنګه زمانه خو خدايه را نـــــه ولـــې
چې د عابد نه تخيل وتړي انـــــد وتــــړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتون

زما د ژوند د امیدونو سپین سحر جانانه
سکنی ماښام درته یاد یږي که نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مرور جانانه
سکنې ماښام درته یاد یږي که نه؟

له خپله ځانه او جهانه بې پروا ګرځېدو
د ماشومتوب څومره ښایسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هوا ګرځېدو
د زلمیتوب څومره ښایسته دوره وه
لاس په نامه به درته زه و مه اکثر جانانه
هغه اکرام درته یاد یږي که نه؟

اوس هم ځوانان د خوږ په غاړو کې ټولیږي که نه
زموږ د کلي مازیګر څنګه دی؟
د چټو پیغلو په کې اوس منګي ماتیږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمبه لمبه ګودر څنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کوثر جانانه
د شونډو جام درته یادیږي که نه؟

هغه چې ما و درته جوړ په هنرمندو ګوتو
هغه منګی درسره شته او که نه؟
هغه چې تا به همیشه زما جاګیر ګڼلو
هغه زړګی درسره شته او که نه؟
چیرته پریوتی خو دې نه یم له نظر جانانه
د زلفو دام درته یادیږي که نه؟

ستا د پاولیو د شرنګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تال نه نیسي
ښکلي به ډېر وي خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مې دا ستا په خیر په فال نه نیسي
چې ستا دماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د باز ناکام درته یادیږي که نه؟

۲۰۰۰/ ٦/ ١٦

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیال

د آرمان زړي مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د چا ښکلې په نوم شیندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا یې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښیار سړي رښتیا ویلي
چې په مالګینو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کیږي
چې زه د اوښکو د څڅوبې پر ځای
د خیال مویک راواخلم
انځورومه د چا ښکلې تصویر
وختونه اوړي او زما د تخیل غیږې ته
خپله ځولۍ کې تصویرونه راوړي
د چا ښایست له ټول رنګونه راوړي
زه تصویرونو ته په ځیر ګورم
ښه په دقت ښه په تدبیر ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ایډیال یې تصویرو کې نه وي
فطري ښکلا یې په رنګو کې نه وي
خو لا مایوسه نه یم یون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مویک په لاس د چا تصویر جوړوم
لیدلي خوب ته مې تعبیر جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ يې د پاوليو شـــې سندرې زيږوي
دا ښکلې خو خبرو نـــــه خـــبرې زيـــږوي

نظر يې د بنګال په کرتبونو کې پـــــوخ کړی
نازونه چې يې سترګې سحر ګـــرې زيـــږوي

زما د اوښکو ځاځکي بې بـــها ، نه دي يارانو
د مينې سمندر کې مـــــرغـــلرې زيـــږوي

ښېتر که ترينه لاړه زموږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانې او ګــــرګــرې زيـــږوي

د وخت سختو سيليو ترينه ټولې بـــڼې وړې
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زيږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د سـيـن پـــه غـــاړه
څپه چې ورته پښو ته پریوته د سین پــه غـاړه

د سپينې خولې په طمعه يمه چا ښکلې سـاتلی
اوس ځکه تېروم هره غرمه د سيـــن پــه غاړه

ته وا که د لونګو کرونده په کــې پـــخــه ده
سحر او مازيګر يې وي وږمه د سين پــه غاړه

د سين د غاړې خلک يو په ژبه يې پـــوهـيږو
د زوږ د ترنم يې وي نغمه د سين پــه غــاړه

د مينې يو غمزه مـــې ارادې کـــاندي بدلې
اکثر چې رانـــه مـاته شي توبه د سين په غاړه

جانان په تصـور کې راته ورو په غوږ کې ويلې
راځه بازه چې جوړه کړو يو شپه د سين په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولګۍ له انتظاره به راووځم
لېونی نه شم له ښاره به راووځم

د ښایست په وسعتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې له تاره به راووځم
ستا ښکلا به د لېمو لپو کې وځښم
د عمرونو له خماره به راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مینې پوخ کړم
لکه زر له سره انګاره به راووځم
د چا مینه به مې زړه کې لارې وکړي
لکه څړیکه له پرهاره به راووځم

په هوا کې که مې باز په نظر راغی
د کوترو له کتاره به راووځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه يم چې چا څـرنـــګه نظر کــــړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مينې کـر کـــــړی دی

اوس خو د بنګو سره يوځای لونګ هـــــم دودوم
د چا د غاړې لونګين په ما اثـــــر کـــــــړی دی

ستا د کوڅې له رقيبانو مې ليمه نــــه ســـوزي
ما هميشه شکايت ستا له پورې ور کـــــړی دی

اوس په کې جونې نه ټوليږي څپې ساندې وايي
خو ما سلام د ړنګ ګودر هر مازيـګر کـړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پيدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کـــړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مور نه، نه دي
ښه په مېــــړانــــه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کـــړلــې
ما خو ستا خبرو نه اشـــــنا خـــبرې زده کـــړلې

څه مې له بې وره میکدې، څـــه لــــه رندانو نه
څه مې د پیالو له جنګېدا خـــبرې زده کـــړلـې

اوس به مې په زړه باندې یوه خبره نه پـــــرېـږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کـــړلې

ښه تاند زلمیتوب مې د صوفیانو په حلقه کې و
هلته مې د پیر نه د فـنا خـــــبرې زده کـــړلـــې

چا ته چې مې نیکه مـــشوره لــه زړه نه ورکړله
هغه راته ویلې بازه ! تا خـــبرې زده کـــــړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه یم له جانان سره یـــــو ځـــــای
والله هره شېبه یې له آرمان ســـره یــــو ځـای

که څه هم څه موده وشوه لـــه یـاده یې غافل یم
خو بیا هم راته ځان ښکـاري یزدان سره یو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره یـو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مینې زړي شـــنه کړه
د چا یاده راځه خو له باران ســره یــــو ځـای

یارانو ویل د باز خوا ته ورځو هلته یې ګورو
سالک او نثار لاړه له کـــاروان سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي يم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نيولم
ويل يې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به ليدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ويل
عجيبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بيا به مې پلار ته ويل
پلارجانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چيرته چکر ووهم
خو راته پلار به ويل
"زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي"
ما به ويل پلارجانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسيزې وا وښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا ياران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکاريږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچي مې ياد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خيرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نيټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده زړګی
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بایلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بیګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بیا به هیڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعویض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقیده مې باندې پاتې نه ده
بیګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هیڅ به ور ونه ګورم
ځکه چې زه یې په لیدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅیدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنیده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکیده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کیښودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وایم چې لږ د موسکا جام خو راکووه
بس دا وایم د تشې خولې سلام خو راکوه

د مینې یوه خبره درنه نه غواړم پوهیږې؟
څو ستغې سپورې ما ته څه دشنام خو راکوه

رنګین سهار دې تا ته مبارک وي مبارک
خو ما ته یو غمګین غوندې ماښام خو راکوه

په مینه خو نه ګورې په غضب خو راته ګوره
د تورو تورو سترګو څه انعام خو راکوه

د خدای په ویره ځمکه یې ځای نه شته دی یارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بام خو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې سترې مه شې،
دا راته وایه چې په خیر خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه دیرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څیره ما ته ښايې
وایه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څیر چا ځورولې نه یې؟
چا درته سپکې سپورې نه دي ویلي؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه یې،
غواړم چې تا ته یو راز وسپړمه
تیر کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط یو ورځ مخکې
یو چا له ما څنې نفرت کړی و
یو چا له ما سره سپیڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو چا زما په پاکه مينه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ايمان يې وايم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال انديښنو
يو په يو وځوروم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غيږ کې ونيولم
******
خو نن سهار چې زه له خوبه ويښ شوم
د ماهيپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وويلې:
عابده بس دی تير په هير وګڼه
نورې د تير کال انديښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرينې وړانګې
درته مينه وايي:
د نوې ورځ تنکۍ شيبې
د کال تر پايه پورې
درته نيکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو مره چې زړه باندې مې هر وخت راوریږي جانان
هو مـــره ســـاده دی هـــو مره ژر مـــروریـــږي جانان

سپیـــــنې روپۍ یې په لمن یو ازې شرنګ نه کوي
چې لــــمر ته وګوري د لمر غوندې پړقیږي جانان

لکـــه چـــې چـــا ورتـــه آمـین کـلـه ویلی نه دی
چې مـې دُعــــا غـونـدې له لپو نه تویږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما یې ګوندې زړه سوزیږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزیږي جـــانان

بازه ازار د کـــومـــې زاهـــې تـــور وزرې بـــه وي
چـې پـه لـږ څه کـې دې لـه لاسـه ازاریږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام ږدمه قدم لیـــونی نـــه یـــم
په والله در پسې سم لیـــــونـــی نه یم

بس یو ستا د یاد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم لیـــونــــــی نه یم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کـــــړې
اشنا زه خــــو ستــا د چم لیونی نه یم

ته یې راوړې، زه یې ځکه در نه واخلم
که نه زه څه کوم غـــــم، لیونی نه یم

له کوترې نه پنجو کې بـــــښې باسې
"بازه" زه ستا په رقم لیونی نـــــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګیله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شین همځولي ته (د ځنګل د لیک ځواب) لیکه، نو د ځنګ یاران یې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته یې هم لاندېنی بیت ویلی و:

کوترې راوړي د نکریزو پاڼه
شي ستا د باز منګولې سرې رایادې

خو کله چې ښاپېرۍ ورغوی پرانیست، د پورتني بیت په شمول ترینه درې بیتونه ښوېدلي وو ، خو ما ته یې له شاعر نه یوه ګیله ضرور راوړې وه.

نن مې په زړه باندې بلا ورېږي
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
یو څو ترخې یو څو شکرې لرم

*　　*　　*

ستا له قلم چې په در در وربدل
د هغو تورو ریاضت مې کړی
چې به لا سو نه ورته تا غځول
د هغو ستورو ریاضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ايمان يې وايه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

*   *   *

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخيست
چې ميکده به ورته تا ويلې
ما به له هغې ځنې جام واخيست

*   *   *

که زما پښه به چيرته وښويده
تا به له ميني نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتوربدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

*   *   *

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پيره ! زما په سر هم لاس تيروه
له زړه مې ټولې کينې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تيروه

*   *   *

دا يوه ګيله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه درځنې هېر شومه
د اوبو سر باندې د خلي په څېر
له يوې څپې بلې ته تېر شوم

❋ ❋ ❋

چې په ورغوي کې دې نه ښکاريږي
ښاپېرۍ چېرته ورکې لارې تللي؟
ما په کې خپل تصوير ونه ليدلو
خدای خبر کومې خوا هندارې تللي؟

❋ ❋ ❋

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دې په څه و ايستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ايستم؟

❋ ❋ ❋

څوک به اوس راوړي د نکريزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شينکي ځنګل په شنه غېږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

پيښور ابدره روډ عرفان کلتوري مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضت

کله چې ستا د مينې کلکې ريښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مينې فصل مې زړه کې وټوکېده
د ليونيانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مينې د رياضت په ډاډ مې تا ته ويل
در سره مينه لرم
ته اول هيښه شولې
بيا دې مهينې وروځې
د تندې نيم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ايستل
او بيا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مينې يو توپان وليده
ما ويل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلي
او په مهينو شونډو
به راته وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم درسره مينه لرم
شېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شونډې دې بوڅې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وويلې
ډيره مننه چې له ما سره ته مينه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره يوه ذره مينه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مينه له خپله ياده وغورځوه
له څه مودې راهيسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مينې ريښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مينې ريښې ښې کلکوي.

۲۰۰۴ | ۰۶\۰۷\۱
د زرداد سراې د کابل منډه يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما درته هر وخت ویل
چې ستا فطري ښکلا
د ښایستونو میره
نو دې ته څه اړه یې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفیده ومږې؟
تا به ویل چې ته په دې راز باندې نه پوهیږې
دغه سرخي او سفیده د ښایستونو مجبوري وګڼه
او بیا دې دا هم ویل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې یوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط یې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط ومنه
بیا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بیا زما له مخې
هره بلا چپېږده
زه به شله شوم چې سبا ته هم داسې راځې
تا راته ویلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبایلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهیدم
چې ښایستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبایله تاوان مې وکړ
خو دا یوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخي او سفیده لګوې
په دې ادا چاته ځواني ورکوې د چا ځواني زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مــــينې تور دې وي
د غومره پــــېغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شــور دې وي
ټول مې غزل تـــــوري دي
ښکلي په هر لـــور دې وي
تل زما په ســــترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښـــــه وي
دا مې په تا پـــور دې وي

ژوند په کــې له مينې ډک
بازه کلی کـــــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړیو شرنګ دې شم

پریــــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســپــینې غاړې تور لونګ دې شم
مــینه، میـــنه، مینـــه بــه راوتېـــوکي
را شـــه چـــې لیــمو سـره په جنګ دې شم
بس چې لاس مــې ستــا تــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې یو په لـــسه دنګ دې شم
شین دې شمه، وچ دې شمه، وړه دې شم
ستا سپینو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تــا تـــــه چې سرور په کې د میـني وي
بـــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نــــه کــــــوي شور خلک
څو پوري بــــه دلــــــته وي د زور خلک

شـــــته دی چـــــې اوبو ځينې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځی او ر خلک

وخت به خپلې چـــــارې وکړي تير به شي
موږ به نه يو دلـــــــته بـــــه وي نور خلک

يو يې هم زمـــــــا د زړګــــــي سود نه شو
ډير که مې په زړه کــــې کړه انځور خلک

سپين د پرښتو لــــــباس پـــــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ويــــــــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري ښښه په ښښه کـــړي
داسې مې پرې ټول نظر راټول کـــړلـــو

تا چې پرې مرهم لا سونه کـــيـــښودل
ما مې پرې د زړه پـــرهـــر راټول کړلو

پړق د سپينو ليـــچو لـــکه تورې شو
تا چې ترينه تور خـــادر راټـــول کړلو

داسې وخت دې راشي چې خلک وو ايي
سولې له نړۍ نـــه شـــر راټول کړلو

کلکه بـــاز پنـــجو کې زرکه ونيوه
بيا يې پرې دا خـــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سینه ږدې او کــــه نـــه؟
جانه پرهر مې د زړګي راټـــولــــــوې او که نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنګ کې شهید شو ګرانې
سره لو پټه یې په مـــــزار اوس غوړوې او کـه نه؟

د ډېره موده وشوه زما پـه خوب او خــیال کې او سې
چیرته په ویښه هم زمـــا غیږ ته راځــې او که نه؟

د غلچکیو په خیر راشـــــې بیا په مـنډه لاړ شې
د ښکلیو یاده ما له ځانه ســــــره وړې او که نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو کـــې بـــــنې وا یستلې
(بازه) کوترې سره هم میــــنه کـــوې او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د مانديني غږ

کله کوم ښه خواړه په ما هم لوروې او کـــــه نـــــه؟
سپيره ماموره چې په نس مــــــې مــــروې او که؟

ټيپی مې شنه شوه په ټيپرو پـــــتاټـــــو ســـړيه
د کوم ترخکون قطغ مزه په ما څکې او کــــــه نــــه؟

چيرته د غوا يا مېښې لرى که پـــــه مخـــه درشـــي
راته راوړې يې دا ځواني خو به کوې او کــــه نـــــه؟

د کابل يخو شپو کې تن برستن کې نه تــــــو ديـــــږي
د جلال آباد نارنج ګوپي راباندې خورې او کـــــه نه؟

په کوم خيرات که چيرته پيښ شوې په ايمان يې وايه
ما ته به وريجې د کورتۍ جيب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره ژور مې زړه ته کېوتلې
څنګه زړه ور مې زړه ته کېوتلې
ما وې چې ښه ډېردرته وګورمه
په یو نظر مې زړه ته کېوتلې
یو هنګامه مې زړه کې جوړه شوله
په شور و شر مې زړه ته کېوتلې
مینې شتمن دې کړم خیرونه د ې وي
لکه سره زر مې زړه ته کېوتلې
واه د ښکلا ملکې څه دې وکړل
څه په هنر مې زړه ته کېوتلې
سکنهې ماښام دې راته ښه رنګین کړ
زیړ مازیګر مې زړه ته کېوتلې
د ښکلا بُت دې په کې وتراشلو
لکه آذر مې زړه ته کېوتلې

٢٩\١١\٢٠٠٥

خیرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پـــــیوستـــون
لیدلی دی یارانو ما هم زور د پـــــیوســـــتون

ملي وحدت به بیا زموږ وطـــن کـــې تامینیږي
د هر افغان په خوله کې دی یـــو شور د پیوستون

د امن تر جنډې لانـــــــدې ودان بـــه وي تر تله
په مینه باندې جوړ چې وي کوم کور د پیوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په یو ټغـــر شي
لیدلی مې په خوب کې یو انځور د پیوســـتون

(عابده) یو نـــــاره له خولی نه باسم د وروری
ادا چې کړمه ژونـــد کې دا یو پور د پیوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې تـــه راغلم
جوړ ميکدې تـــه راغـــلم

په کې توبه مـــــــاتيږي
داسې شيبې تـــه راغـلم

چـــې مې پـــه کاڼو ولي
دادی هـــــغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډې کيسې ته راغلم

وی "بازه" پوخ راغـــلې
ما وی يو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵
پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پـــــسې هـــر دم ګرځي
زړه مې چـــم پـــه چم ګرځي

چیرته چې مـــې زړه غواړي
هلته مې قـــدم ګــــرځي

ستا مینه زمـــا ژونـــدون
تن او سیــــوری سم ګرځي

چـــیرتـــه خو به وګورو
مـــا پســـې صنم ګرځي

ستــــر ګې بـــتخانې زما
زړه کـــې مې حرم ګرځي

میـــنه کې عـــابد مدام
جګ سر وړي علم ګرځي
۲/۰۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته گورم نـــــــنــــــدا ره کومه
خو زړه ته تیــــــر شي خساره کومه

ما یې سبــــــا د لیدو نیت کړی دی
بیگاه تـــــه زه استـــــــخاره کومه

چې راته کوم ښکلی پـــــه مخه راشي
زه د شــــــوخــــــې مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غریــــــبي ده گـــــذاره کومه

رانه چارگل رانـــــــه پیزوان غواړي
څمه ســـــودا له بنـــــــجاره کومه

۰٤/۰۲/۲۰۰٦

د کابل منډیي، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سینې سره په جنګ خو نه یم
ښکلیه ! یو موټی لونګ خو نه یم

چې بلا ښکلي مې په ښار کې ساتي
د چا په خیر د چا په منګ خو نه یم

خیر دی که تور لکه د سکور یمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه یم

د زړه ټوټې په ټولو ښکلیو ویشم
زه د یو ښکلي څه ملنګ خو نه یم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځـــان شـــومه
ایله چې اوس جـــانــــان ته ګران شومه

چې بـــــه شمــــال د چا وږمه راوړله
زه به پــــه بــــاد پــــسې روان شومه

چا تندی تریو کړ څوک موسکی غوندې شو
د چــا رقیــــب د چــــا جــانـــان شومه

په نیم نظر چې رانه تــــول زړه یـــوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شـــومـــــه

کله پــــه بـــلــــه رانــــه مخ اړوي
کله یې ستــــــرګو کې عــــیان شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو درويش ته!

په ازغنو لارې سروي
او په ېبلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپې
رنګيني د خپل غزل کړي

* * *

ستوري راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مين دی؟
چې هوا کې ځراغ بل وړي
نو رڼا باندې مين دی

* * *

کوم تصوير ورځنې ورک دی
کاڼي شي ورته هينداره
خپل مرام ته به رسيږي
لټوي چې ورکې لارې

* * *

چې جهان پرې ښايسته شي
د آسمان ستوري اميل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپينې سينې ته
د غزل توري اميل کړي

❋　❋　❋

بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
يو له جنګه يې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله

❋　❋　❋

وايي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزيزانو
دا شليدلی ګريوان ګورئ
دا ګنډل غواړي يارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښکلا د نــــګ جانانه
پر سينه وکـــره لـــــونګ جانانه

نن به دې ښـــه په ديدن ځان مړوم
نن دې تر ډېــره يم تر څنګ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځير ځير يمه زه
دا مـــې بلا ډېر څښلي بنګ جانانه

لږ خـــو راوګوره د خدای په خاطر
لږ خـــو مــــې ومنه قلنګ جانانه

کله به ته هـــم پـــه چا زړه وبايلې
کله به ته هـــم شـــې ملنګ جانانه
که مولا تا زمــــا تــر خوا راولي
وبه ګټم بـــا يللی جنـــــګ جانانه
کابل۲۶/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم ستـــــرگـــې راواړوه
ته او خدای صنم ستـــرگې راواړوه

ستا ښکلا به لپې لپـــــې وڅښمه
گوره راته سم ستـــــــرگې راواړوه

تل د ستمگرې ادا نـــــــــاز وړمه
نن وکړه کــــــرم ستـــرگې راواړوه

ټول به دې په سترگو کې راټول کړمه
ته خـــو پــــه یو دم سترگې راواړوه

ما مې درته زړه په لار کې ایښی دی
کیږده پرې قــــدم سترگې راواړوه
۲۹/۱۱/۲۰۰۶ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مین غوندې شوم
او د رنګونو په مانا لږ و ډېر وپوهېدم
نو ما به داسې ګڼه
چې زیړ رنګونه په رښتیا د مینتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښادیو کې سندرې ویلې
نو دا ټپه یې یې ضرور ویله
((زه په مین سرې پوهېږم
یا یې رنګ زیړ وي ، یا یې شونډې وچې وینه))
کله نا کله به مې
یو زیړ بنین د تور کمیس له لاندې وا چولو
او د ګریوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زیړ ګل بند په غاړه واچولو
بیا به مې ټول مازیګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړي ماښامه
د ګودر لارې څارې
* * *
اوس چې زما مینتوب
د لیونتوب تر حده ورسیدو
نو د رنګونو دا مانا راته پیکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر یو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رویه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

۱۱/۱۲/۲۰۰٦

د کابل منډیې
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نــــه شمه

مینه یې په زړه کې راکــــــرلــې ده
مینې نه قسم خـــــوړلــی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خو اتــه قـــــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم لیکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار ځنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شينکي فصل لکه تندر پريوځي
بيا به مې زړه کې ستا د مينې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډيي، سراى زرداد
٢٠/١٢/٢٠٠٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library